

Abraham Hans
DE VLAAMSE BOSKEREL
XXV. OP HET SPOOR VAN DE DADER

's Avonds dwaalde Eduard door het bos.

Zijn hoofd gloeide, zijn gedachten gingen snel, maar keerden toch altijd terug tot zijn geliefde, tot de eenzame, vervolgte boskeerlin. De jonker doolde door de modderige dreven, schoof soms uit over gladde, natte bladeren.

Eduard wilde Thildes hut weerzien en weldra stond hij voor de schamele woning, waaruit alle leven geweken was. Vele herinneringen kwamen de jongeman voor de geest. Hij zag Verdonk weer, somber gezeten bij de haard, dan koortsachtig op zijn leger van mos. 't Was of de wind er het woord «loeder» huilde.

Loeder! Eduard had dikwijls aan dat scheldwoord gedacht en hij begreep nu waarom de boskerel het woedend uitschreeuwde!

't Begon te stortregenen: wolken, door de wind aangevoerd, die zich boven het bos ontlastten.

Eduard zocht onwillekeurig een schuilplaats. In de hut? Waarom niet? Waarom zou hij niet een wijl neerzitten, daar waar Thilde zo dikwijls aan hem gedacht, zoveel om hem meegemaakt had?

De jongeman hief de kruk op; de deur was niet gesloten. Eduard trad binnen. Hij ontstelde. Een gedaante sprong op, naderde hem, maar keerde zich plots om en snelde langs de trapladder naar boven.

— Wie is daar? vroeg Eduard, zich vermannend.

Geen antwoord klonk terug.

Weer dacht de jongeman aan Thilde. Misschien vond hij nu de oplossing van het raadsel, de sleutel van het geheim. Eduard tastte bij de haard rond, vond de ijzeren blaaspijp en stapte moedig de trapladder op, het wapen tot verdediging gereed.

— Wie is daar? Spreek! hernam hij. Ik wil weten, wie ge zijt!

Bij het dakvenster hoorde hij nu een geritsel en hij sprong er heen, doch kwam te laat; de gedaante had zich door de opening heen gewrongen. Eduard snelde terug naar beneden, met het risico van de trapladder te storten, wierp de deur open, maar hij zag de vluchteling in het kreupelhout verdwijnen.

De jonker, in vreselijke spanning, omdat hij overtuigd was dat deze zonderlinge ontmoeting met de misdaad in verband stond, rende de

kerel achterna. Maar de scherpe, verwarde takken belemmerden zijn spoed. Toch hoorde hij daar voor zich hevig geritsel, zelfs gekraak, een aanduiding, dat hij de vluchteling op het spoor was. Plots viel een schot en een kogel vloog Eduard rakelings voorbij.

De snoodaard wilde tot elke prijs onbekend blijven, schrikte daarom niet terug voor een moord. Nu was de jonker ten volle overtuigd, dat ginds de plichtige stond, dat Thilde onschuldig was. Maar Eduard trok zich terug. Zo die ellendeling doel trof, hem hier doodde, dan was ook het geheim weer verborgen.

Hij keerde op zijn stappen terug, rende dan door een dreef, die in dezelfde richting liep als het kreupelhout en legde zich bij de brug over de beek op de loer.

In zijn hand klemde hij nog altijd de vervaarlijke blaaspijp.

Ha, als de kerel te voorschijn kwam, zou hij wat graag met hem worstelen, ontdekken wie hij was, om Thildes onschuld te kunnen bewijzen.

Maar de vluchteling vertoonde zich niet. Eduard hoorde slechts het geruis van de beek, die het overvloedig water bijna niet slikken kon, hoorde het geruis van de wind, die door de bomen schoot, het geplas van de eeuwige droevige regen!

Eduard stond op, sloop behoedzaam door het struikgewas, boog voorzichtig de takken weg, bleef gespannen luisteren.

De ellendeling moest zich nog in het bos ophouden, en er ronddolen met een nieuw, hels plan, om zijn schuld meer en meer op de verdachte te laden. Waarom zou hij anders in de hut vertoefd hebben? Eensklaps begon zijn hart hevig te bonzen. Ginds voor hem ging iemand. Duidelijk hoorde hij takjes kraken, ook een geluid als van het slijk, dat piepend water opzoog na een voetstap. Waarlijk een gestalte doezelde op tegen de duisternis. Daar was de ellendeling. Eduard verborg zich achter een boom, drukte vaster zijn zonderling, maar geducht wapen, hield de adem in. En dan sprong hij toe.

Zijn rechterhand hief de blaaspijp dreigend op, zijn linker greep de man bij de borst.

— Wat gebeurt er, klonk het.

— Nu heb ik u, geen geweld, of ik sla toe.

— Eduard, Eduard!

— Dokter Vermeire, zei de jonker zeer teleurgesteld.

— Maar grote hemel, wat is er aan de hand? vroeg de oude geneesheer diep ontsteld.

— Dokter, Thilde is onschuldig. Ik heb bewijzen, hernam Eduard hevig opgewonden.

En haastig, gejaagd, vertelde hij alles.

De dokter luisterde verbaasd en zei dan:

— We zullen een onderzoek in de hut verrichten. Maar ik bedenk, dat we geen licht hebben. Nu, de nacht is nog lang, we gaan om een lantaarn. Spreek zacht, zoals ik. Wie weet worden we niet bespied! Ik zal me ook wapenen. Ik heb nog een geweer. Ik heb het niet meer nodig gehad sinds uw vader, de baron, mij verbood te jagen.

— Maar dokter, hoe komt ge zo laat in het bos? vroeg de jonker.

— Om u te zoeken! Eerst meende ik, dat gij op het kasteel gebleven waart, maar ik vernam later van niet. En ik was ongerust.

De jonker vertelde nu wat er thuis gebeurd was. Zo kwamen ze aan Vermeires woning.

— Ja, maar vertel eens, hebt gij uw vader gezien?

— Neen, dokter. Och laten we over het kasteel zwijgen. Alles spant samen tegen Thilde. Ik begrijp het wel. Thuis wensen ze, dat zij de schuldige is om onze verbintenis te verhinderen. Dokter, laten we erover zwijgen, en aan het lot van Thilde denken! Ik heb met moeder gesproken, eerst gemoedelijk, maar ik kon Thilde niet horen lasteren.

— Ja, jongen, uw strijd is hard. Weet ge nog die avond, toen we voor het eerst vertrouwelijk spraken?

— Ja dokter. Heb ik toen te veel beloofd?

— Neen, mijn vriend, geenszins. Als gij treden de laatste tijd uit de adel en de burgerij in Vlaanderen meer maatschappijhervormers en flaminganten naar voor, gelukkig maar...

De huishoudster was verheugd, toen ze de sleutel in het slot hoorde, maar werd dubbel ongerust, bij het vernemen, dat haar meester weer uit moest, nu nog wel, met lantaarn en geweer. De oude geneesheer ried haar aan, rustig te gaan slapen.

Behoedzaam verlieten beiden het huis en langs een omweg begaven ze zich naar het bos.

De deur van Verdonks hut stond nog open, zoals Eduard haar gelaten had bij zijn wilde vlucht, de onbekende achterna.

Vermeire draaide de pit op van de ouderwetse bollantaarn, die hij onder zijn mantel verborgen had. Spookachtig danste de vlam op de witte muren en tekende er reusachtig schaduwen van de beide opgewonden, zoekende mannen. Vermeire keek rond, zag de jas van de stroper aan de haak in de wand, de pijp in het rek, de tabaksblaas op de schouw, een houten bakje bij de ruwe tafel, de eenvoudige stoelen tegen de muur. Niets bijzonders viel er beneden te bespeuren.

— Wat mag die kerel hier uitgevoerd hebben? mompelde de dokter. 't Is mij onbegrijpelijk!

Eensklaps greep hij driftig naar de jas. Een wit puntje stak uit één der zakken. Het was een papier. Vermeire haalde het te voorschijn. Hij hield het bij het licht en riep opgewonden:

— Een nieuw bewijs van Thildes onschuld!

Met grove, onregelmatige letters stond daar geschreven:

«Morgen om negen uur in het bos.

Janssoone. »

— Een briefje van Janssoone! Maar dat kan alleen maar vals zijn, riep Eduard uit.

— Natuurlijk is het vals. De dader heeft dit willen gebruiken om zijn schuld op Thilde en Janssoone te laden. Een zeer dwaas, onhandig middel! Ik steek het briefje in de zak terug. Begrijpt ge nu, waarom die ellendeling hier geweest is?

— Ja, dokter, hoe verfoeilijk, hoe gemeen.

— Maar hij bewijst de onschuld van beiden. Janssoone is zaterdagavond thuis gekomen. Niemand wist het. Bovendien zondagmorgen was hij ver van hier! Kom, we gaan naar boven, ik wil daar ook eens rond gluren.

Vermeire besteeg de trapladder. Eduard volgde, wonderlijk te moede, maar plots veel gelukkiger.

De lantaarn verlichtte nu de ruwe zolder, met zijn dikke, onregelmatige balken, boomstammen eigenlijk.

Vermeire blikte weer om zich heen en zei:

— Dus langs het venster is hij gevlucht, ja, hij heeft de ruit nog gebroken, enige scherven glas liggen daar. Maar wat is dat?

Snel boog hij zich en riep verrast:

— Een knoop, een uniformknoop!

— Een jachtwachtersknoop! kreet Eduard.

— We zijn op het spoor. Die kerel was een van de boswachters van uw vader.

— Theophiel! schreeuwde de jonker.

— Hij! En ja, waarom niet. Hij is een schurk! Grote hemel, wat een ontdekking! Nu kunnen we naar de gendarmen gaan, nu zal de brigadier wel optreden, nu zal hij wel moeten handelen! Theophiel! En waarom niet! Veel is me nog niet duidelijk. Maar het is vast een wraakneming op Thilde. Theophiel weet van dat alles meer! Kom, we gaan naar de gendarmen!

— Maar de knoop neemt ge die mee, dokter?

— Wat zou ik doen? Eigenlijk mag ik niet! Maar hij kan terugkeren. Neen, ik leg hem hier terug. 't Beste is ons naar de wet te gedragen.

— En als hij terugkomt?

— Hij zal niet durven. En dan nog, we weten te veel. Kom, we gaan.
— O, dokter, dokter toch! Dromen we niet, is dit alles waar?
— Ja, Thilde is onschuldig. Kom, vriend, hier zegeviert de rechtvaardigheid, kom nu. Thilde wordt vrij! De brigadier zal handelen of ik vertrek onmiddellijk naar Ieper. Ja, arme Thilde, wij waken over u!
Beiden daalden de trapladder af, en juist wilde Vermeire de wiek van zijn lantaarn neerdraaien, toen de ruit verbrijzeld werd en een kogel de oude geneesheer in de schouder trof.
— Hij is daar! kreet Eduard. Uw geweer, dokter, die schurk!
De lantaarn was op de grond gevallen en uitgedoofd.
Eduard sprong woedend buiten en vuurde in het wilde.
Er werd niet meer teruggeschoten.
— Hij is weg, zei Vermeire.
— Gij zijt gewond, dokter!
— 't Heeft niets ergs te beduiden, een schampschot. De moordenaar heeft goed gemikt, maar de ruit heeft de richting van de kogel wat veranderd. Geef mij een arm, niet dat ik zwak ben en hulp behoef, maar laten we dicht samen blijven. Kom, naar de gendarmen.
Haastig gingen ze heen. Vermeire zette zelf tot spoed aan. Zonder ongevallen bereikten ze het dorp. De dokter ging naar de gendarmerie en klopte luid.

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

ABRAHAM HANS

DE VLAAMSE BOSKEREL

volksroman bewerkt door Jan Marchau

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

HELIOS N.V.
ANTWERPEN / AMSTERDAM